

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 1 mars 2016 (begäran om förhandsavgörande från Bundesverwaltungsgericht – Tyskland) – Kreis Warendorf mot Ibrahim Alo (C-443/14) och Amira Osso mot Region Hannover (C-444/14)

(Förenade målen C-443/14 och C-444/14) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Konvention angående flyktingars rättsliga ställning, undertecknad i Genève den 28 juli 1951 — Artiklarna 23 och 26 — Område med frihet, säkerhet och rättvisa — Direktiv 2011/95/EU — Normer för innebörden av internationellt skydd — Status som alternativt skyddsbehövande — Artikel 29 — Social trygghet — Villkor för tillträde — Artikel 33 — Fri rörlighet inom värdmedlemsstaten — Begrepp — Begränsning — Skyldighet att bo på en viss ort — Åtskillnad i behandling — Jämförbara situationer — Balanserad fördelning av kostnaderna mellan olika administrativa enheter — Skäl hänförliga till migrations- och integrationspolitik)

(2016/C 156/13)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesverwaltungsgericht

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Kreis Warendorf (C-443/14), Amira Osso (C-444/14)

Motparter: Ibrahim Alo (C-443/14), Region Hannover (C-444/14)

Ytterligare deltagare i rättegången: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (C-443/14 och C-444/14)

Domslut

- 1) Artikel 33 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som alternativt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet ska tolkas på så sätt att villkor i fråga om bosättningsort, såsom det som är aktuellt i de nationella målen, som åläggs alternativt skyddsbehövande utgör en begränsning av den fria rörlighet som garanteras i den bestämmelsen, även när den åtgärden inte förbjuder personerna i fråga att röra sig fritt inom den medlemsstat som beviljat skyddet eller att tillfälligt vistas där, utanför den ort som anges i villkoret i fråga om bosättningsort.
- 2) Artiklarna 29 och 33 i direktiv 2011/95 ska tolkas på så sätt att de utgör hinder för att ett villkor i fråga om bosättningsort, såsom det som är aktuellt i de nationella målen, åläggs alternativt skyddsbehövande som erhåller vissa specifika sociala förmåner i syfte att uppnå en lämplig fördelning av kostnaderna för dessa förmåner mellan de olika ansvariga myndigheterna, när den tillämpliga nationella lagstiftningen inte föreskriver motsvarande villkor för flyktingar, tredjelandsmedborgare som är lagligen bosatta i medlemsstaten av andra än humanitära, politiska eller folkrättsliga skäl eller landets egna medborgare som erhåller dessa förmåner.
- 3) Artikel 33 i direktiv 2011/95 ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för att ett villkor i fråga om bosättningsort, såsom det som är aktuellt i de nationella målen, åläggs alternativt skyddsbehövande som erhåller vissa specifika sociala förmåner i syfte att underlätta integrationen av tredjelandsmedborgare i den medlemsstat som beviljat skyddet, när den tillämpliga nationella lagstiftningen inte föreskriver motsvarande villkor för tredjelandsmedborgare som är lagligen bosatta i denna medlemsstat av andra än humanitära, politiska eller folkrättsliga skäl och erhåller sådana förmåner. Detta gäller under förutsättning att alternativt skyddsbehövande inte befinner sig i en situation som, mot bakgrund av nämnda integrations syfte, är objektivt jämförbar med situationen för tredjelandsmedborgare som är lagligen bosatta i den berörda medlemsstaten av andra än humanitära, politiska eller folkrättsliga skäl. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva huruvida så är fallet.

⁽¹⁾ EUT C 439, 8.12.2014.